

Juhász Ferenc

KOSZTOLÁNYI-KEGYELEM

Mint a csontvázam a húsemba:
versedbe voltam csomagolva.

Te hűtlen hűség, világ-szobányi
teremtés, bánat, bűn: Kosztolányi.

Testbőrömön a haj, a szőrzet
csillagfény-kóccal gyémánt-fénylett.

A nemi szőr, hónalj-szőr. A pilla
kristály-ernyőként szememre hullva.

Ady, Babits, József Attila
minden győzelme, összes kínja

szívembe gyűlve forrón fénylett,
mint a lét-mindenség csillag-örvények.

Óceán-gyomruk nehéz, nem könnyebb,
mint könnyzacskóban a lángcsöpp könnyek.

És Juhász Gyula, a szegedi zord Éden
derékig a halál Tisza-vízében.

És Tóth Árpád, a cimbalom-asztal
hang-halom birkózott a halál-viasszal.

És Kassák Lajos munkás-kezeiben
faragókés a születés-szégyen.

Mint a lélek a nádas-tűz lángra,
bárányfelhő a zöldfűzfára,

tóba dobott kő gyűrűzése,
vadlibák zokogás-repülése,

a fákon kirobbant tavaszi mámor,
katicabogár zöld fűszálon,

sziklafal-résen kinőtt csönd-bokor ág
leng bennem kegyelmed: vad ifjúság.

És te is szó-titán, kinőhetetlen
jóság, hit, élet-kegyetlen.

Rothadó gégégű Isten-kürtje:
ajkodon mégis a szépség hab-fürtje.

Kosztolányi, te verhetetlen
látás-tudat, szigor: legyőzhetetlen.

Tiszatáj, 2010/3.

(Juhász Ferenc 1928-ban született Bián. Verset ír. József Attila-
és Kossuth-díjas.)